

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput I. Laxa circa satisfactionem imponendam reprobatur praxis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

quo meremur, in quo satisfacimus, facientes fructus dignos pœnitentiæ, qui ex illo vim habent, ab illo offeruntur Patri, & per illum acceptantur a Patre. Debent ergo Sacerdotes Domini, quantum Spiritus & prudentia suggesserit, pro qualitate criminum, & pœnitentium facultate, salutare & convenientes satisfactiones injungere; ne si forte peccatis conniveant, & indulgentius cum pœnitentibus agant, levissima quædam opera pro gravissimis delictis injungendo, alienorum peccatorum participes efficiantur. Habeant autem præ oculis ut satisfactio, quam imponunt, non sit tantum ad novæ vitæ custodiam, & infirmitatis medicamentum, sed etiam ad præteritorum peccatorum vindictam & castigationem; nam Claves Sacerdotum non ad solvendum dumtaxat, sed ad ligandum concessas etiam antiqui Patres & credunt & docent (Trid. Sess. 14. cap. 8.).

Reflexionum

CAPUT I.

Laxa circa satisfactionem imponendam reprobatur praxis.

Omnia hujusce capituli Concilii verba totidem sunt oracula, quæ novorum quorundam Casuistarum errores condemnant; & Confessarios docent, quomodo pœnitentibus satisfactiones pro eorum salute injungant. Etenim morum corruptio, quæ in fidelibus hodie serpit, ex eo profecto promanat, quod enormitatem ignorant peccatorum, in quæ post Baptismum labuntur; quæ quidem ignorantia crescit ex ab-
solu-

solutionis facilitate, & ex levitate satisfactionum, quas pœnitentibus Confessarii injungunt. Quo modo fieri umquam potest, ut adulterii crimen exempli gratia grande credatur esse peccatum, si pœnitenti se de adulterio accusanti præcipitur, ut ter *Pater & Ave* recitet, quod tam facile fit, nec ullam habet cum tanto crimine proportionem, nec vim fere ullam illud præcavendi? Novi fidelium caritatem refriguisse, nec posse hodie illos rigidas eas poenitentias exequi, quam plerisque sæculis Ecclesia servavit. Non igitur id exigo, ut Confessarii poenitentias easdem olim in more positas nunc quoque injungant; sed Tridentini Concilii vestigiis inhærens id opto & exigo, ne satisfactiones injungantur tam leves & exiguæ, ut nulla sit inter ipsas & peccata proportio: sacrum Concilium expresse hoc prohibet, pravosque hujusce praxis effectus experientia quotidie demonstrat. Oportet itaque ut distinguamus inter Canonum moderationem, quam christiana prudentia Spiritu sancto afflante docet; & moderationem, seu destructionem eorundem, quam carnalis & terrena prudentia invexit, & novi quidam Casuistæ stabilire in Ecclesia conantur.

Scio Episcopos & Presbyteros poenitentiarum tempus minuendi potestatem semper habuisse, quam illis Nicænum Concilium expresse concedit; qua tamen tunc solum uti debent, quando poenitens plura poenitentiarum opera exercuit, & tam vehementem præsefert contritionem, ut indulgentiam aliquam consequi mereatur.

Balsamon circa hoc historiam quamdam affert, quam hic referre operæ pretium est. Nar- rat ille (*in canon. epist. S. Basilii can. 7.*), militem quemdam homicidii reum ab Episcopo post brevissimum poenitentiae tempus absolutio- nem accepisse; quæ ecclesiasticae disciplinae rela- xatio Imperatori valde displicuit, qui a Constan- tinopolitano Patriarcha Concilium cogi iussit, in quo examinaretur, an hic miles legitime fuisset absolutus. In Concilium vocatus Episcopus, ut causam suam ageret, Canones omnes recitavit, qui Episcopis poenitentiae tempus brevius con- cedunt. At Concilium hos Canones explicans, & divini Spiritus afflatum sequens iussit, ut mi- les ad poenitentiae exercitia rediret, & Episco- pus per aliquod tempus ab officio cessaret; et- enim censuit Episcopos quidem poenitentiae tempus posse minuere, non tamen ipsis permis- sum araneorum filo illos ligare, qui triplici fu- niculo sunt vinciendi.

Sanctus Carolus Borromæus in sua ad Con- fessarios Instructione, Concilii Tridentini decre- tis inhærens, iisdem prohibet pro gravioribus criminibus leves satisfactiones injungere; quod periculosissimum esse ait cum Confessariis tum poenitentibus, sacris siquidem Litteris, Conci- liis, & Patribus adversatur: sacrae namque Lit- teræ præcipiunt, ut dignos poenitentiae fructus faciamus, & convertamur ad Dominum in jeju- nio, & fletu, & planctu. Et revera quicum- que pro gravioribus criminibus leves satisfactio- nes injungunt, hi juxta Ezechiam Prophetam

consuunt pulvillos sub omni cubito manus, & faciunt cervicalia sub capite universæ ætatis ad capiendas animas (Cap. 13.): quod malum antiquus etiam Canon deplorat.

Mire in hoc negotio Casuistæ quidam non errant. Docent nonnulli posse illum absolvi, qui satisfactionem quamlibet etiam levem pro peccatis suis respuit; quæ licet opinio non sit in praxi sequenda, tamen esse probabilem.

Alius ait, non esse opus, ut satisfactio criminibus respondeat, licet antiqua Poenitentiarum proportionem aliquam inter peccata & satisfactionem statuunt: id olim ait in praxi servatum, quia tunc in fidelium cordibus caritas regnabat, modo autem, quando fidelium caritas refrigit, hunc morem non esse servandum. Porro ecclesiastica judicia a sæcularibus valde distare, in sæculari enim tribunali proportio aliqua delicti inter & poenam est statuenda; at in ecclesiastico etiam absque hac proportione reus absolvi potest. Verum hæc doctrina nonne Concilii verbis expresse opponitur? non ergo alia opus est ratione, ut respiciatur.

Denique alius docet non esse illi absolute nem negandam, qui etsi omnem satisfactionem recuset, hanc tamen in Purgatorio pati eligat. Quasi vero certo sciret peccator se illuc iturum esse; nec ista satisfactionis omissio prava esset dispositio ad justorum mortem obtinendam, quæ una est ad Purgatorium via: aut quasi Ecclesiæ, quæ poenitentiales Canones statuit, Purgatorium adesse ignorasset, vel eidem reservare poenitentem nequivisset, quos poenis tam rigidis subjacebat.

CAPUT